

Misschien ben je je arme vader nog effies van dienst; 't was rejaal. Hij bracht me zelf zoo netjes weg met de vigelante; hij zei onderweg: 't is onverantwoordelijk, zoo slecht zijn hier de straten geplaveid. Hij hielp me zelf op het station sikuur met me kaartje. Hij zelf zocht voor mij een stille coupé. Wat tocht 't hier, zei mijnheer Tempelman, dit perron staat net achterstevoren."

„Doe je kraag op, riep ik nog vanuit de coupé."

„Denk niet aan mij, Doortje," zei mijnheer. „Ik red me met Toos." Dat was onze werkster en toen de trein al reed zei die netjes: „Doortje, ik wensch je sterkte en dat je vader niet al te wanhopig mag zijn."

„Toen ik terugkwam na zes dagen, ik weet het nog als de dag van gisteren, hoewel ik had geschreven, was er niemand aan de trein. Ik dacht: Och Heere, als mijnheer Tempelman maar geen kou gevat heeft; ik hoopte in stilte op een bestelling in nieuwe pantalons. Maar toen ik op 't pleintje kwam stond buurvrouw Sien op 't hoekje en buurvrouw Sien zei met net zoo'n geniepig gezicht: Door, zei ze, ik hoop dat je je vader niet al te miserabel hebt gevonden en mijnheer Tempelman is naar dansles geweest."

„Mevrouw, ik stond daar te beven op me beenen. Wat gaat je niet door je hoofd, onze heele netheid, ons heele fatsoen. Maar buurvrouw! Nog hoopte ik, u mot denken, ik mocht dat kale mensch niet. Maar toen, gaf buurvrouw Sien me de doodsteek. Morgen gaat ie weer naar de dansles, let maar eens op."

Wat zit Door daar nu zielig als een klein nietig hoopje. Neen, met mijnheer Tempelman loopt het niet goed. Hoe kan ik me toch zoo verschrikkelijk verfoeien; haar zielig geheim, ik wou dat ik niet nieuwsgierig was geweest.

Maar ze vertelt verder met zoo'n stumperig benauwd stemmetje. Als een triestig klein stroompje vloeit het verhaal voort.

„Ik schelde. Toos, de werkster, deed open."

„O, ben u daar, juffrouw, doe u de deur dicht voor de kou; hoe hebt u het, zei Toos, thuis gevonden. Ik hoop maar dat uw arme vader niet te wanhopend is geweest."

„Dank je," zei ik netjes, „dank je voor je goede woorden, Toosje, en ik zette behoorlijk m'n perreplu in de bak. Hoe is 't Toosje, vroeg ik, met de schoonmaak van de zolder en hoe in deze dagen maakte 't meneer?"

„Bestig," zei Toos, „alles is bestig en toen dacht ik, neen, h i e r is niets g e b e u r d. Ik meende, die leelijke woorden van buurvrouw Sien die moet ik gauw maar vergeten. Maar de heele volgende dag, ik kon 't waarlijk niet helpen, toen dacht ik er an.

En waarempel om zeven uur zei mijnheer Tempelman: Door, 't is een mooie avond, ik ga een eindje kuieren, en voordat ik iets kon antwoorden was ie al weg.

„En nou mot je, mevrouw, naar mijn avond maar niet vragen, iedere vijf